Neapolis University

HEPHAESTUS Repository **http://hephaestus.nup.ac.cy**

Archive Cypriot Newspaper Materials Neon Ethnos

1894-10-20

þÿ • - ¿ ½ ˆ ¸ ½ ¿ Â - ± Á . 5 7

Library of Neapolis University Pafos

http://hdl.handle.net/11728/10883

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΕΤΟΣ Β' ΕΝ ΛΑΡΝΑΚΙ (ΚΥΠΡΟΥ) 8)20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1914. ΑΡΙΘ. 57

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐτησία ἐν Κύπρῳ Σ.....α..... 8
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ » 10

Πᾶσα αἴτησις δέον νὰ γίνηται πρὸς τὸν ἐκδότην, ὡς καὶ πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς δέον νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ.

ΝΕΟΝ ΕΘΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
ΚΛΕΟΒ. Ν. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Καταχωρίζονται κατ' ἀποκοπήν.

Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τοῦ «Νέου Ἔθνους» καταχωρίζονται δωρεάν.

Ἡ σύνταξις δὲν εὐθύνεται διὰ τὰς γνώμας τῶν ἀνταποκριτῶν της.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΟΥΣ

Ἀναγκαῖον ὑπάρχει, ἵνα ὁ τόπος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καθοδηγῇ τοὺς παρ' ἡμῖν γεωργοὺς εἰς τὰς νέας περὶ καλλιεργείας μεθόδους, ἃς ἀσπάζεται σήμερον σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος, ἀντὶ τῶν πεπαλαιωμένων καὶ ἀρχαιοπαραδότων θεωριῶν, αἵτινες ὡς πλειστάκις ἀπεδείχθη, βλάβης μᾶλλον ἢ ὠφελείας γίνονται πρόξενοι. Τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, μεταφέρομεν ἐνταῦθα λίαν εὐχαρίστως χάριν τῶν ἐν Κύπρῳ δενδροκόμων, τὰς κατωτέρω πρὸς τούτους ὁδηγίας πεπειραμένου εὐρωπαίου, ἐρανιζόμενοι ταύτας ἐκ μεταφράσεως τῆς ἐν «Σάμῳ» ἐκδιδομένης ὁμωνύμου συναδέλφου καὶ συνιστῶντες τοῖς ἐνδιαφερομένοις ἐπισταμένην τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν. Ἐλπίζομεν, ὅτι τὰ κατωτέρω, πολλοῦ ἄλλως τε λόγου ἄξια, θὰ ἐρελκύσωσι τὴν ἀναγκαίαν προσοχὴν τῶν περὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν δένδρων ἀσχολουμένων, οἵτινες ὀφείλουσι νὰ βαδίζωσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἀνυψωσάντων τὴν γεωργίαν εἰς ἀληθῆ ἵππον ἡμῶν, καθότι οὕτω προάγονται οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη διὰ τοῦ ζήλου δηλονότι τῆς βελτιώσεως καὶ συστηματοποιήσεως πάντων τῶν μέσων τῶν συντελούντων εἰς τὴν ὑλικὴν αὐτῶν εὐημερίαν, τὸν ἐθνικὸν αὐτῶν πλοῦτον. Εἶνε πλέον καιρὸς νὰ προλάβωμεν τὸν ὄλεθρον, εἰς ὃν φερόμεθα ἀκατασχέτως, ἐμμένοντες εἰς τὰς ἀρχαίας ἡμῶν συνηθείας, αἵτινες ὅσον παράδοξοι καὶ ἀλλόκοτοι, τόσον ἐπιβλαβεῖς εἶνε, καὶ νὰ καταλάβωμεν, ὅτι πρὸ παντὸς ὀφείλομεν νὰ σπασθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὰς μεθόδους τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, ἐὰν θελωμεν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς μας, ἥτις, οὐχὶ μόνον ἕνεκα κακῆς καὶ ὑστεροβούλου διοικήσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ πολλῶν σφαλμάτων ἡμῶν αὐτῶν ἐξίκετο εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀθλιότητος.

Ὁ δενδροκόμος, ὁ ἐπαξίως θέλων νὰ φέρῃ τὸ τοιοῦτο ὄνομα, δὲν πρέπει μόνον νὰ γινώσκῃ τὴν φυτικὴν φυσιολογίαν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ὅλα τὰ αἴτια ἐξ ὧν προκύπτει ἡ καλὴ θρέψις τοῦ δένδρου ἢ φυτοῦ, ἡ ταχεῖα αὔξησις καὶ ἡ ἄφθονος καρποφορία. Ἡ φύσις εἶνε ἄνιστος καὶ παράδοξος εἰς τὰ ὅρια αὐτῆς· ἀλλ' εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀνήκει νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἰδιοτροπίας ἐκείνας διὰ τῆς μελέτης, διὰ τῆς ἐργασίας διὰ τῶν παρατηρήσεων, ἐφαρμόζοντος αὐτοῦ τὸ ἀξίωμα «βοήθει σεαυτὸν καὶ ὁ Θεὸς βοηθήσει σοι.» Ἐπωφελούμενος δὲ τοὺς φυσικοὺς παράγοντας τῆς φυτείας, ὀφείλει συχνὰ νὰ ἀνατρέχῃ καὶ εἰς τοὺς τεχνικοὺς παράγοντας.

Φυσικοὶ παράγοντες τῆς φυτείας εἰσὶ τὸ ἔδαφος, τὸ ὕδωρ, ὁ ἀήρ, τὸ φῶς καὶ ἡ θερμότης.

Τὸ ἔδαφος ὑπάγεται ἐν γένει εἰς τρεῖς κατηγορίας, εἰς ἔδαφος ἀργιλῶδες εἰς ἔδαφος ἀμμῶδες καὶ εἰς ἔδαφος τιτανοῦχον, κατὰ τὸ ὑπερισχύον ἐν αὐτῷ στοιχεῖον ἀργίλου, ἄμμου ἢ τιτάνου.

Ὁ ἄργιλος εἶνε σωμπαγής, δυστοιάστατος καὶ δυσκαλλιέργητος, δυσκόλως διαπνεόμενος ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ὑγρὸς τὸν χειμῶνα, διασχιζόμενος καὶ ἐκτάκτου σκληρότητος τὸν χειμῶνα. Κατ' ἀκολουθίαν τὰ ἀργιλώδη ἐδάφη εἰσὶν ἀφ' ἑαυτῶν ἥκιστα ἁρμόδια διὰ τὴν καλλιέργειαν δένδρων καρποφόρων, ὧν τὸ ξύλον καθίσταται ἐν αὐτοῖς μαλακόν, κακῶς ἀνεπτυγμένον καὶ οἱ καρποὶ ἐστερημένοι ἡδείας γεύσεως. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τὰ δένδρα ἐν αὐτοῖς ἀποβαίνουσι θαυμάσια, ἰδίως δὶ' ἐγγενερισμοῦ, ὅταν τὰ ἐδάφη ταῦτα ἀνεσκάφησαν καλῶς, διωρθώθησαν καὶ ἐλιπάνθησαν διὰ γυψωδῶν συντριμμάτων, διὰ καταπτωμάτων οἰκοδομῶν, διὰ διαλελυμένης ἀσβέστου, δι' ἄμμων τῶν ὁδῶν, διὰ ὑλῶν σιδηρουργείων καὶ ἐργοστασίων ὁμοίων. Ἂν δὲ τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἔδαφος ἦνε στεγανὸν καὶ δὲν κεῖται εἰς κατάντες μέρος, πρέπει νὰ ληφθῇ φροντὶς ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἡ ῥύσις τοῦ ὕδατος.

Τὰ ἀμμώδη ἐδάφη εἰσὶ λίαν εὔθρυπτα, λίαν ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ὕδατος διεισδυόμενα, ποικίλοντα μεταξὺ τοῦ λευκοῦ καὶ ἐρυθροῦ ἢ κιτρίνου, κατὰ τὸ ὀξείδιον σιδήρου, ὅπερ ἐμπεριέχουσιν. Ἔχουσι τὸ κακὸν ὅτι ἀποξηραίνονται καὶ λίαν ταχέως· ἐν αὐτοῖς δὲ τὰ δένδρα αὐξάνουσιν ὀλίγον, δίδουσι πολλὰ ἄνθη, καρποὺς μικρούς ἀλλ' ἔχοντας ἡδεῖαν γεῦσιν. Ὁ ἄργιλος ἢ τίτανος, ὁ ἀργιλοτίτανος, ὁ βόρβορος τῶν ὁδῶν, ἢ ἰλὺς τῶν τάφρων καὶ τῶν λιμνῶν εἶνε διὰ τὰ ἐδάφη ταῦτα πολύτιμα λιπάσματα.

Τὰ τιτανοῦχα ἐδάφη, ἐσχηματισμένα κατὰ μέγα μέρος ἐξ ἀνθρακικῆς ἀσβέστου, εἰσὶ τὰ χειρότερα διὰ τὴν καλλιέργειαν ὀπωροφόρων δένδρων. Ἀποφορτίζουσι μεγάλην ὕδατος ποσότητα, ξηραίνονται ταχέως, δὲν διατηροῦσι τὰ ἀμμωνιακὰ στοιχεῖα καὶ τὸ λευκὸν αὐτῶν χρῶμα ἀποκρούει τὴν ἐπενέργειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Τὰ φέροντα καρποὺς πυρηνώδεις εἴδη (μηλέα, ἀπηδέα κλ.) χάνονται εἰς τὰ ἰδίως τιτανοῦχα ἐδάφη, τινὰ ὅμως αὐτῶν ζῶσιν ἐν αὐτοῖς ὀλίγον καὶ μόνον ἡ κερασέα εὐδοκιμεῖ. Ἀλλ' ὅταν τὰ ἐδάφη ταῦτα λιπαίνωνται δι' ἄμμου ἰδίως κεχρωματισμένης καὶ σιδηρούχου, ἐφ' ἧς γίνεται ἐπίδρασις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, δι' ἀργίλου καὶ διὰ ποτάσσης, ἀποδαίνουσι γῆ εὐλογίας διὰ τὰς ῥοδακινέας, κοκκυμηλέας, κερασίας, βερυκοκέας καὶ τὰς ἀμπέλους.

Τὸ ὕδωρ εἶνε ἀναπόφευκτον διὰ τὴν ὕπαρξιν τῶν φυτῶν, διότι αὐτὸ διαλύει ἐν τῷ ἐδάφει τὰς θρεπτικὰς ὕλας, μαλακύνει τὰ ἐν τῇ γῇ κατατιθέμενα σπέρματα καὶ παράγει τὴν βλάστησιν. Ἄνευ τοῦ ὕδατος, ἀντλουμένου ἐν τῷ ἐδάφει διὰ τῶν ῥιζῶν καὶ ἀπορροφωμένου ὑπὸ τῶν φύλλων, ἐν καταστάσει ἀτμοῦ ἢ δρόσου, δὲν ὑπάρχει ζωὴ δυνατὴ διὰ τὰ φυτά· πρέπει ὅμως αὐτὸ νὰ εὑρίσκηται εἰς δίκαιον μέτρον ὅπως ᾖ εὐεργετικόν, διότι ἐὰν ᾖ ὀλίγον, βλάπτει. Ξηρασία παρατεταμένη ἐπιφέρει τὴν μεγάλην ἐξάτμισιν καὶ προκαλεῖ τὴν ἐξάντλησιν. Ὑγρασία δὲ διαρκὴς παρεμποδίζει αὐτὴν καὶ ἐπενεργεῖ κακῶς ἐπὶ τῶν φύλλων, ὥστε ἐπάγεται πλῆθος ἀσθενειῶν εἰς τὸ δένδρον· κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα, ἓν ἔτος ξηρασίας εἶνε προτιμότερον ἑνὸς ἔτους ὑγρασίας.

Τὰ δένδρα, ἔχοντα, ὡς καὶ ἡμεῖς, πνεύμονας διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀναπνοῆς, δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν ἄνευ ἀέρος καθόσον τὰ δύο στοιχεῖα, ἅτινα ἀπαρτίζουσιν αὐτόν, τὸ ὀξυγόνον καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ εἶνε ἀναπόφευκτα διὰ τὴν ὕπαρξίν των. Αἱ ῥίζαι λίαν βαθέως κεχωσμέναι, προσβάλλονται ἐξ ἀσφυξίας καὶ τὸ δένδρον ἀποθνήσκει· ἐκ τούτου δὲ πρέπει αἱ φυτεῖαι νὰ μὴ γίνωνται πολὺ βαθεῖαι, ἀπαιτεῖται δὲ ὄργωμα, δεύτερον τοιοῦτο καὶ μέγα ἀέρισμα περὶ τοῦ δένδρου.

Ἐπίσης ἄνευ τοῦ φωτὸς τὸ δένδρον εἶνε ἄκαρπον. Ὡς προείπομεν, ὁ φωτισμὸς εἶνε ὁ κεφαλαιωδῆς ὅρος δι' ἕνα ὀπωροφόρον κῆπον, διότι ἄνευ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἡ ἐξάτμισις δὲν γίνεται καὶ διότι ἄνευ τοῦ φωτὸς τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ δὲν ἀποσυντίθεται καὶ ὁ ἄνθραξ δὲν διαμένει ἐν τῇ φυτείᾳ. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὅσα δένδρα ἐν τοῖς κήποις ὑπάρχουσιν ἐπισεσωρευμένα ἢ σκιαζόμενα δὲν ἐκφύουσιν, εἰ μὴ χλάδους μακροὺς καὶ ἰσχνοὺς καὶ παράγουσιν ὀλίγα ἄνθη, γεικῶς ἄγονα. Εἰς τὸ φῶς ὀφείλεται τὸ πράσινον χρῶμα τῶν φύλλων, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ ποιότης καὶ ὁ χρωματισμὸς τῶν καρπῶν.

Ἡ θερμότης εἶνε ὁμοίως εἷς τῶν πρωτίστων παραγόντων τῆς φυτικῆς ζωῆς· διότι, ὅπως τὸ φῶς, οὕτω καὶ αὕτη διενεργεῖ τὴν ἐξάτμισιν, ἐρεθίζει τὴν ἐνέργειαν τῶν φύλλων καὶ ὅταν ἦνε συνδυασμένη μετ' ἐπαρκοῦς ὑγρασίας, δίδει εἰς τὸν κῆπον τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐνεργητικότητα. Τὸ ἔαρ, τῇ ὀφείλομεν τὴν ἐξέγερσιν τῆς βλαστήσεως τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἰκμάδος, τὴν παραγωγὴν τῶν σπερμάτων, τὴν ἀνθοφορίαν, τὴν γονιμότητα καὶ ὅλα τὰ φαινόμενα τῆς φυσικῆς ζωῆς. Ὁ κηπουρὸς ὀφείλει νὰ φοβῆται τὰ ἀτοπήματα ὑπερμέτρου θερμότητος, ὡς καὶ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους· γινωσκέτω δὲ καλῶς ὅτι τὸ ἔαρ ἢ ἰκμὰς φέρει εἰς τὸ σῶμα τοῦ δένδρου τὴν ψυχράν θερμοκρασίαν τοῦ ἐδάφους, ἂν δὲ φροντίζῃ νὰ καλύπτῃ τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων αὐτοῦ, τῶν περὶ τοὺς τοίχους ἰδίως περιτευμένων, δι' ἐλαφροῦ ἐπιστρώματος [illegible] τὸ ἑσπέρας τὰ φύλλα, οὐδὲν ἔχει νὰ φοβῆται ἐκ τῆς μεγίστης θερμότητος. Τὸν δὲ χειμῶνα, ὅταν τὸ θερμόμετρον καταβαίνει

λίαν χαμηλῶς, ἂς θέτῃ κόπρον, ἐν εἴδει καλύμματος εἰς τὰ πρὸς τὴν ρίζαν μέρη, διότι ἡ ἰκμὰς θέλει φέρει εἰς τὸ σῶμα τοῦ δένδρου τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἐδάφους ὑψηλοτέραν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καὶ οὕτως αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ φοβῆται τὰς ἐπικινδύνους συνεπείας τοῦ ψύχους.

Ἤδη μεταβαίνομεν εἰς τοὺς παράγοντας τῶν φυτειῶν. Παράγοντες τοιοῦτοι εἰσὶν τὸ κόπρισμα, τὰ λιπάσματα, τὸ ὄργωμα, τὸ δεύτερον ὄργωμα, τὸ δι' ἀχύρου κάλυμμα, ἡ ἄρδευσις καὶ τὸ ράντισμα. Τὰ κοπρίσματα ἔχουσιν ὡς σκοπὸν καὶ ἀποτέλεσμα τὴν βελτίωσιν τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἐδάφους, τὸ νὰ καθιστῶσιν αὐτὸ συμπαγέστερον, ἂν ἦνε πολὺ ἐλαφρὸν καὶ πολὺ εὐδιαχώρητον καὶ πλέον ἐλαφρὸν ἂν ἦνε πολὺ συμπαγές. Ἡ ἄσβεστος ἡ ἀργιλοκιμωλία καὶ ὅλα τὰ διάφορα στοιχεῖα, περὶ ὧν εἴπομεν, πραγματευόμενοι περὶ τῶν ἀργιλωδῶν, ἀμμωδῶν καὶ τιτανούχων γαιῶν καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀνάμιξις καθίστησι τὰς διαφόρους γαίας ἁρμοδίας πρὸς καλλιεργίαν, εἰσὶ κοπρίσματα. Τὰ δὲ λιπάσματα χρησιμεύουσιν εἰς τροφὴν τῶν φυτῶν, εἰς γονιμοποίησιν τοῦ ἐδάφους καὶ ὅπως καθιστῶσιν αὐτὸ μᾶλλον παραγωγόν. Ἐπέχουσι παρὰ τῷ δενδροκόμῳ καὶ τῷ γεωργῷ τὴν αὐτὴν θέσιν, οἷαν ὁ ἄργυρος παρὰ τῷ ἐμπόρῳ, δηλαδὴ τὰ μάλιστα ἀναγκαίαν.

Ἡ χρῆσις τῶν λιπασμάτων ἐρείδεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀνταποδόσεως· τοῦτέστιν ἀνταποδίδουσι ταῦτα τῷ ἐδάφει, ὅ,τι τὰ φυτὰ ἀφῄρεσαν ἀπ' αὐτοῦ διὰ τὴν τροφὴν αὐτῶν. Ἡ χημικὴ ἀνάλυσις ἀποκαλύπτει ἄνευ διαφορᾶς ἐν ἑκάστῳ φυτῷ τὴν παρουσίαν δεκατεσσάρων στοιχείων, ἅτινα δύναταί τις νὰ διαιρέσῃ εἰς δύο ὁμάδας, τὴν μίαν ὀργανικήν, τὴν ἑτέραν ἀνόργανον. Τὰ ὀργανικὰ στοιχεῖα εἰσὶ τέσσαρα, τὸ ἄζωτον, ὁ ἄνθραξ, τὸ ὀξυγόνον καὶ τὸ ὑδρογόνον· τὰ δὲ ἀνόργανα στοιχεῖα εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν δέκα· ὁ φώσφορος, τὸ ποτάσσιον, τὸ τιτάνιον, τὸ θεῖον, τὸ πυρίτιον, ὁ σίδηρος, τὸ χλώριον, τὸ μαγγανήσιον, τὸ μαγνήσιον καὶ τὸ σόδιον· ὅταν δὲ καίομεν φυτόν τι, τὸ μέρος ὅπερ ἐξατμίζεται εἰς τὸν ἀέρα ὑπὸ τὸ σχῆμα καπνοῦ καὶ φλογός, περιλαμβάνει τὰ τέσσαρα ὀργανικὰ σώματα, ἡ δὲ τέφρα περιλαμβάνει τὰ δέκα ἀνόργανα.

Τὰ φυτὰ εὑρίσκουσι πάντα τὰ διάφορα ταῦτα στοιχεῖα ἐν τῷ ἀέρι, τῷ ὕδατι καὶ τῷ ἐδάφει, ἐκτὸς τεσσάρων, τοῦ ἀζώτου, τοῦ φωσφόρου, ὅπερ παράγει τὸ φωσφορικὸν ὀξύ, τοῦ ποτασσίου ὅπερ παράγει τὴν πότασσαν καὶ τοῦ καλκίου, ὅπερ μετατρέπεται εἰς ἄσβεστον. Τὰ τέσσαρα δὲ ταῦτα στοιχεῖα ὑπάρχουσιν ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα διὰ τὰ δένδρα. Ἡ κόπρος περιέχει πάντα ταῦτα, ἰδίως δὲ τὸ ἄζωτον καὶ ἰδοὺ διατί ἐπισπεύδουσι τὴν χρησιμότητα τοῦ ἐδάφους· ἄλλως δ' ἔχει αὕτη καὶ πλείονα ἢ ἐλάσσονα ἀτμὸν, ἀναλόγως τῆς προελεύσεως αὐτῆς διότι ἡ κόπρος τῆς βοός, εἶνε ἧττον πλουσία καὶ μᾶλλον ψυχρὰ τῆς τοῦ ἵππου, τοῦ προβάτου, τῆς αἰγὸς τοῦ λαγωοῦ, τῶν ὀρνίθων, τῶν περιστερῶν καὶ τῶν πτηνῶν.

Τὰ ὀπωροφόρα δένδρα, ὡς καὶ ὅλα τὰ φυτὰ, ἀπαιτοῦσι νὰ κοπριζωνται, οὐχὶ διὰ κόπρου ξηρᾶς, ἧς ἡ ζύμωσις ἤθελε μεταδώσει τὸ λεύκωμα εἰς τὰς ρίζας, ἀλλὰ διὰ κόπρου διαλελυμένης, τὴν ὁποίαν δέον νὰ θέτωσιν οὐχὶ εἰς τὰς ρίζας τῶν δένδρων, ἀλλ εἰς ἀπόστασιν τοὐλάχιστον πεντήκοντα ἑκατοστῶν μέτρου πέριξ αὐτοῦ, διὰ νὰ φθάνῃ μόνον τὰ ριζίδια αὐτοῦ.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

Πρὸ διετίας περίπου ἐθεσπίσθη νόμος ἐν τῷ Νομ. Συμβουλίῳ, δι' οὗ ὑπεχρεοῦντο οἱ δημοδιδάσκαλοι τῆς Νήσου ν ἀκούσωσιν ἐπὶ τρίμηνον τοὐλάχιστον μαθήματα τῆς νέας μεθόδου συγχρόνως δ' ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ διορισθῶσι καὶ ἐπόπται νεομεθοδισταί, οἵτινες ἐπισκεπτόμενοι τὰ σχολεῖα νὰ δίδωσι τοῖς διδασκάλοις τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας καὶ ὑποδηθῶσιν αὐτοὺς ὅσον ἔνεστι εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου τούτου συστήματος τῆς ἐν τοῖς δημοσχολείοις διδασκαλίας. Αἱ διαταξεις τοῦ νόμου τούτου ἐξετελέσθησαν, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, κατὰ τὰ δυο ταῦτα ἔτη κατὰ γράμμα· ἀλλ ἔφετος μετὰ λύπης παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐμεριμνησεν, ἄχρι τοῦδε τοὐλάχιστον, πρὸς πλήρωσιν τῶν θέσεων τῶν εἰρημένων ἐπόπτων, καὶ ἀδυνατοῦμεν ἀληθῶς νὰ παραδεχθῶμεν, ἐὰν ἄνευ τῆς ἐπιβλέψεως καὶ τῶν ὁδηγιῶν αὐτῶν θὰ δυνηθῶσιν οἱ δημοδιδάσκαλοι νὰ συνεχίσωσιν ἐν τῷ μέλλοντι τὸ αὐτὸ σύστημα ὅσῳ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι θὰ ἐξασκῶσιν ἐπιμελῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὸ ἐπάγγελμά των. Ἡμεῖς τοὐλάχιστον προβλέπομεν σύγχυσιν καὶ κυκεῶνα ἐν τοῖς σχολείοις, καθότι κατ' ἔτος διορίζονται καὶ νέοι διδάσκαλοι ἀΰπειροι, οἵτινες εἶνε δυσκολον νὰ διδάξωσιν ἐπαρκῶς καὶ καταλλήλως ἄνευ ὁδηγιῶν τὰ μαθήματα τῆς νέας μεθόδου, ὧν καὶ αὐτοὶ οὗτοι, ὡς ἐκ τοῦ βραχέος τῆς φοιτήσεώς των χρόνου, μόλις κατώρθωσαν ν' ἀντιληφθῶσι. Διὸ θεωροῦμεν ἐπάναγκες νὰ διορίσῃ ἡ Κυβέρνησις τοὺς εἰρημένους νεομεθοδιστας εἰς τὰς θέσεις των, χάριν τῆς τοσούτῳ ἠμελημένης ἐν Κύπρῳ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὑπὲρ ἧς ὤφειλε μείζονας κατα καταβαλλῃ μερίμνας.

Τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἣν κάμνομεν χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ ἐλπίζομεν ὅτι θέλει λάβῃ ὑπ ὄψιν καὶ ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς παιδείας ἀναγνωρίζων τὸ δίκαιον αὐτῆς καὶ τὸ δίκαιον, τὴν πλήρωσιν ἐλλείψεως ἀναγκαίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

Διαδίδεται καὶ πάλιν μετ' ἐπιτάσεως, ὅτι ταῖς ἡμέραις ταύταις θὰ καταπλεύσῃ ἐνταῦθα μοῖρα τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου τῆς Μεσογείου ἀποτελουμένη ἐκ δύο μεγάλων θωρηκτῶν καὶ τεσσάρων καταδρομικῶν.

—§—

Θρυλεῖται ὅτι μεγάλη κατάχρησις ἐγένετο ἐν τι ι κλάδῳ τῆς διοικήσεως τῆς Κύπρου, ὅτι δὲ ἡ Κυβέρνησις ἐπελαβετο δραστηρίων ἐνεργειῶν. Εὐτυχῶς εἰς τὴν κατάχρησιν ταύτην δὲν ἐνέχονται Κύπριοι ὑπάλληλοι καθὰ λέγεται, ἀλλὰ ξένοι ἀδρῶς μισθοδοτούμενοι. Ἀναμένομεν μετ ἐνδιαφέροντος νὰ ἴδωμεν τὴν λύσιν τῆς σκανδαλώδους ταύτης ὑποθέσεως.

—§—

Κατὰ τὸ ἐξάμηνον τὸ λῆξαν τὴν 30ην Ἰουνίου 1894 ἐξήχθησαν ἐκ τῆς νήσου προϊόντα Λ. 110 609. εἰσήχθησαν δ' ἐμπορεύματα Λ. 131 908. Κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα κατέπλευσαν 510 ἀτμόπλοια καὶ 621 ἱστιοφόρα.

—§—

Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπένειμε τῷ ἐν Λεμησσῷ πρόξενιῳ αὐτῆς πράκτορι κ. Ι. Περιστιάνῃ ἀργυροῦν τιμητικὸν μετάλλιον διὰ τὸν ζῆλον, ὃν πέρυσι ἐπεδείξατο πρὸς διάσωσιν τοῦ ρωσικοῦ ἀτμοπλοίου «Κορνίλωφ», ἐφ' ᾧ καὶ συγχαίρομεν αὐτῷ ἀπὸ καρδίας.

—§—

Μετὰ χαρᾶς χαιρετίζομεν τὴν ἵδρυσιν ἀναγνωστηρίου ἐν Σκάλᾳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀκαμάτου καὶ φιλοκάλου κ. Π. Σαρδοῦ, ὅπερ ἄρξεται λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς προσεχοῦς κυριακῆς 9)21 Ὀκτωβρίου. Ἀπὸ καρδίας εὐχόμεθα, ὅπως τὸ νέον τοῦτο ἵδρυμα ἐν τῇ πόλει μας προαχθῇ καὶ εὐδοκιμήσῃ. Συνδρομὴ ἐτησία σελ. 8.

—§—

Κατὰ τηλεγραφικὰς ἐξ Ἀθηνῶν εἰδήσεις πρὸς τὰς αἰγυπτιακὰς ἐφημερίδας, οἱ ἀξιωματικοὶ οἱ ἐπιτεθέντες κατὰ τῶν γραφείων καὶ ὑπογραφείων τῆς «Ἀκροπόλεως» ἠθωώθησαν. Δεπτομερείας περὶ τῆς δίκης θέλομεν δημοσιεύσῃ προσεχῶς.

—§—

Ἐκτάκτως μεγαλοπρεπεῖς ἐτελέσθησαν τὴν παρελθοῦσαν δευτέραν οἱ γάμοι τοῦ κ. Ε. Χόαρ, Γεν Διευθυντοῦ τῶν ταχυδρομείων, μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαρίας Α. Κυρίλλη. Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου οἱ νυμφίοι δεξάμενοι τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχὰς τῶν οἰκείων καὶ φίλων, ἐπεβιβάσθησαν, συνοδευόμενοι ὑπ' αὐτῶν μέχρι τῆς ἀποβάθρας, ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου «Δάνκελτ», δι οὗ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἔνθα θὰ διατρίψωσι ἐπὶ ἕνα περίπου μῆνα.

—§—

Τὴν ἐσπέραν τοῦ παρελθόντος σαββάτου ὁ ἡμέτερος συνάθελφος κ. Γ. Νικόπουλος, συντάκτης τῆς «Φωνῆς τῆς Κύπρου», ἀντήλλαξε δακτύλιον ἀρραβῶνα μετὰ τῆς δεσποινίδος Θεοδώρας Δ. Δημητρίου. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας τὴν στέψιν ταχεῖαν καὶ εὐδαίμονα.

—§—

Κάθηκοντα Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν ταχυδρομείων τῆς Κύπρου κατὰ τὴν ἐπ' ἀδείᾳ βραχεῖαν ἀπουσίαν τοῦ κ. Ε Χόαρ. θέλει ἐκτελῇ ὁ Διοικητὴς Λάρνακος κ. Δέλεβαλ Κοπρμ.

—§—

Ἐν τῷ Γυμνασίῳ προσελήφθη ὡς διδάσκαλος τῆς γαλλικῆς γλώσσης ὁ κ. Χόρρης.

Ἐν Λάρνακι τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1894.

Κύριοι,

Ἡ ἀτμοπλοϊκὴ ἑταιρεία «Knott's Prince Line» ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ ὑπὲρ ὅλας τὰς ἐπόψεις τὰ τοῦ ἐμπορίου συμφέροντα, ἔτι δὲ δώσῃ μεγαλητέρα ἐπέκτασιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς γραμμῆς Μαγνεστρίας—Συρίας καὶ Κύπρου ἀπεφασισε, ἵνα αἱ ἐκ τῆς Μαγνεστρίας ἀναχωρήσεις διὰ τοὺς λιμένας τῆς Συρίας, Καραμανίας, Κύπρου καὶ τἀπαλιν. λαμβάνωσι χώραν ἀπὸ σήμερον ἀνὰ πᾶν δεκαήμερον.

Ο ΠΡΑΚΤΩΡ.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐργαζόμενος παρεσκεύασα ἤδη καὶ ἐκδίδω προσεχῶς τὸν

«ΜΕΛΩΔΟΝ»

ἤτοι μουσικὸν ἐγκόλπιον περιέχον διαφόρους ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους ἐκ τῶν ἀκολουθιῶν τοῦ ἑσπερινοῦ, τοῦ ὄρθρου καὶ τῆς Λειτουργίας, μεμελισμένους ὑπ' ἐμοῦ κατ' ἴδιον τρόπον, ὅσον ἠδυνήθην φυλάξας τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, τὸ σεμνοπρεπὲς τοῦ μέλους καὶ τὸν κατὰ τὸ ἑκάστοτε νόημα κατάλληλον τῶν λέξεων τὸ ἰσμὸν ἰδιόν τι νὰ καταρτίσω. Ὅθεν ἐπικαλούμενος τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπανταχοῦ φιλομούσων πέποιθα ὅτι θὰ τύχω αὐτῆς, ἵνα ἀναχουσισθῶ κατά τι εἰς τὴν δαπάνην τῆς ἐκδόσεως τοῦ πονήματός μου τούτου οὗ ἡ τιμὴ, ἀποτελεσθησομένου ἐκ δέκα περίπου τυπογραφικῶν φύλλων, ὁρίζεται εἰς δραχμὰς τέσσαρας (4).

Ἐν Ἑρμουπόλει Σύρου τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1893.

Ὁ πονήσας

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΒΡΥΩΝΙΔΗΣ

Πρώην πρωτοψάλτης Εὐαγγελιστρίας Τήνου καὶ νῦν τοιοῦτος Ἁγίου Νικολάου Σύρου.

Σ. Σ. Συνδρομηταὶ τοῦ πονήματος τούτου τοῦ κ. Π. Βρυωνίδου ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῖν.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ
ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ . . . . . ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

Τὸ νὰ μεταβῇ τις ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Νέαν Ὑόρκην διὰ τοῦ σιδηροδρόμου χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ ἅμαξαν, ἢ καὶ ἂν κάμῃ μικράν τινα ἀλλαγὴν νὰ εἶνε τόσον μικρά, ὥστε οὔτε νὰ τὴν συλλογισθῇ τις κἂν, —θὰ εἶνε ἡ διάβασις τοῦ Βεριγγείου πορθμοῦ, — τὸ τοιοῦτον εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον ἀνήκουστον, μυθῶδες Γίς γνώσκει ὅμως ἂν τὸ ὄνειρον τοῦτο δὲν κατασταθῇ ἡμέραν τι νὰ πραγματικότης! Ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ μηχανικοὶ ἐργάζονται πρὸς τοῦτο καὶ ἰδοὺ τα σχέδια αὐτῶν.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Σιβηριακοῦ σιδηροδρόμου ἐξακολουθοῦσι καὶ προχωροῦσι μετὰ πάσης ὀξυτητος, ἡ δὲ ρωσικὴ κυβέρνησις ἐλπίζει ὅτι ἡ γραμμὴ ἔσται συντετελεσμένη κατὰ τὸ 1903 ἀντὶ τοῦ 1904, ὡς εἶχε πρότερον καθορισθῇ.

Ἡ γραμμὴ αὕτη θὰ συνδέσῃ τὸ Βλαδιβοστόκ, λιμένα τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ρωσίαν. Εἶνε δὲ τοῦτο μία τῶν γιγαντωδεστέρων ἐπιχειρήσεων τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος.

Ἤδη τὰ τμήματα τὰ πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς τὸ κέντρον ἐκτείνονται μέχρι τῆς Ἰρκούτσκης, τὸ δὲ πρὰ τὸ Βλαδιβοστοκ μέχρι Γραφοκάγιας, θὰ περατωθῶσι δὲ τὰ μὲν πρῶτα τὸ 1898, τὸ δὲ ἕτερον ἐντὸς δύο ἐτῶν, κατὰ τὸ 1896.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ Ρωσικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν κατασκευὴν τῶν ἄλλων τμημάτων τοῦ Σιβηριακοῦ σιδηροδρόμου κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον:

Ἡ γραμμὴ τῆς Βαϊκάλης θὰ ἐπιταχυνθῇ οὕτως, ὥστε νὰ εἶνε ἑτοίμη εἰς χρῆσιν κατὰ τὸ 1903 ἡ δὲ γραμμὴ τοῦ Ἀμοὺρ δέον νὰ συντελεσθῇ κατὰ τὸ ἔτος 1901.

Ἐξ ἄλλου οἱ Ἀμερικανοί, κατασκευάζουσι νέαν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν ἀπὸ Σικάγου εἰς Ἀλάσκαν. Οὕτω θὰ δυνηθῇ ὁ βουλόμενος νὰ λάβῃ ἐν εἰσιτήριον ἐκ Νέας Ὑόρκης νὰ φθάσῃ εἰς Ἀλάσκαν, ἐκεῖθεν νὰ διέλθῃ τὸ στενὸν, νὰ προσορμισθῇ εἰς Βλαδιβοστὸκ, ὁπόθεν Πετρούπολις. Βιέννη, Θεσσαλονίκη, Λάρισα, Ἀθῆναι!

Καὶ τ' ἀνάπαλιν.

ΣΕΙΡΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ ΥΠΟ Κ. Γ. ΛΥΣΙΩΤΗ.

Τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον νέον τοῦτο διδακτικὸν βιβλίον τοῦ παρ' ἡμῖν ἀριστοβαθμίου νεομαθοδιδασκάλου κ. Κ. Γ. Λυσιώτη, ἐκ 42 σελίδων ἀποτελούμενον καὶ τιμώμενον ἀντὶ 3 μόνον γροσίων, εὑρίσκεται ἐν Λάρνακι μὲν παρὰ τῷ ἐκδότῃ κ. Π. Θ Νικολαΐδῃ, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πόλεσι τῆς Νήσου εἰς τὰ αὐτόθι βιβλιοπωλεῖα.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

ΡΩΣΣΙΑ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ.

Κατὰ τὸν Βιεννᾶιον ἀνταποκριτὴν τῶν Λονδινείων «Καιρῶν» ἀρυσθέντα ἐξ ἀξιοπίστων μαρτυριῶν, ὁ πρίγκηψ Φερδινάνδος ἀπηλλάγη τοῦ Σταμπούλωφ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἀναγνωρίσεως παρὰ τοῦ Τσάρου, πρὸς ὃν διαβίβασε μακρὸν ὑπόμνημα ἐκθέτων τὴν ἐπαμφοτεριζούσαν θέσιν του. Εἰς ἀπάντησιν ὁ Τσάρος ἐδήλωσεν ἐμμέσως, ὅτι δὲν θὰ ἀνεγνώριζε τὴν Βουλγαρίαν ἐφ' ὅσον Σοβράνια ἐκπροσωποῦσα τὸν λαὸν καὶ ἐλευθέρως ἐκλεγεῖσα δὲν προέβαινεν εἰς νέαν ἐκλογὴν πρίγκηπος. Καὶ τοῦτο πιστεύεται ὅτι εἶνε τὸ μυστικὸν τῶν δηλώσεων τοῦ Βουλγάρου πρωθυπουργοῦ, ὅτι δὲν θὰ ἐπέμβῃ καθόλου ἡ κυβέρνησις εἰς τὰς ἐκλογάς.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙ ΙΤΑΛΙΑΣ.

Μεθ' ὅλας τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, εἰς ἃς εὑρίσκεται, ἡ Ἰταλία δὲν ἐγκαταλείπει τὰς παρασκευάς. Οὕτως ἅμα τῷ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν θὰ ζητήσῃ 3 1)2 ἑκατομ. φράγκων πίστωσιν πρὸς ἀγορὰν ἀκάπνου πυρίτιδος καὶ αὔξησιν τοῦ πυροβολικοῦ.

ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ρωσσικοῦ ναυτικοῦ ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ πετρέλαιον ὡς καύσιμον ὕλην ἐν τοῖς πολεμικοῖς αὐτῆς. Τὰ καταδρομικὰ «Ρωστισλάφ» καὶ «Ρωσσία», ἅτινα ναυπηγοῦνται ἐν Νικολαΐεφ θὰ ἐφοδιασθῶσι δι' ἑστιῶν, δυναμένων νὰ καύσωσι πετρέλαιον.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΚΙΝΕΖΩΝ.

Ὁ «Κῆρυξ τῆς Νέας Ὑόρκης» ἀγγέλλει ὅτι ὁ Κινεζικὸς στρατός, ὅστις εἶνε συγκεντρωμένος παρὰ τὸν ποταμὸν Γιαλοῦ, εἶνε παρελελυμένος, ὅτι πανικὸς ἐπικρατεῖ ἐν Πεκίνῳ καὶ ὅτι ἡ κατάστασις τῆς Κίνας εἶνε ἐν γένει ἀπελπιστική.

ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΝΑΥΤΑΙ ΕΙΣ ΚΙΝΑΝ.

Ἡ Γερμανία ἀποστέλλει προσεχῶς εἰς τὰς σινικὰς θαλάσσας ὁ καταδρομικὰ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐκεῖ ναυλοχούσης μοίρας, ἧς ἡ δύναμις θ' ἀνέλθῃ οὕτω εἰς 7 σκάφη μετὰ 124 πυροβόλων καὶ πληρώματος 1550 ἀνδρῶν.

ΡΩΣΣΟΙ ΚΑΙ ΚΙΝΕΖΟΙ.

Τηλεγράφημα ἐκ Πετρουπόλεως ἀγγέλλει πρὸς τοὺς «Καιροὺς» τοῦ Λονδίνου, ὅτι ὁ παρὰ τὰ ρωσσοσινικὰ σύνορα τηλεγραφικὸς σταθμὸς τοῦ ὑπερσιβηρείου σιδηροδρόμου προσεβλήθη ὑπὸ στίφους Κινέζων ἐπιδρομέων καὶ ἡλώθη, φονευθέντων ὀκτὼ ὑπαλλήλων. Ὁ σταθμὸς οὗτος εἶνε ὁ τοῦ Νέου Οὐσσουρί.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ.

Ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις ἀσχολεῖται περὶ τὴν ἐξεύρεσιν τρόπου εὐχεροῦς μετασκευῆς τῶν ἐμπορικῶν σκαφῶν εἰς πολεμικὰ καταδρομικὰ ἐν καιρῷ πολέμου· πρὸς τοῦτο τέσσαρες μηχανικοὶ ἐκ Βερολίνου μετέβησαν εἰς Ἀμβοῦργον ὅπως ἐξετάσωσι τὰ ἐκεῖ νηολογημένα μεγάλα καὶ πολυάριθμα ἐμπορικὰ ἀτμόπλοια.

Ο ΣΥΝΤΕΛΕΣΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ ΤΟΥ ΤΣΑΡΕΒΙΤΖ ΙΑΠΩΝ.

Οὐδεὶς ἐλησμόνησεν ὅτι πρὸ τριετίας, ὅτε ὁ Τσάρεβιτζ ἐταξείδευεν εἰς Ἰαπωνίαν, ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ παράφρων τις, ἐξ οὗ διέτρεξε μέγαν κίνδυνον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲ ἀπηλλάγη διὰ τῆς θαραλλείας καὶ ταχείας παρεμβάσεως τοῦ ἡμετέρου βασιλόπαιδος Γεωργίου. Ἐν τῇ παρεμβάσει ἐκείνῃ εἶχε σπεύσει μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου καὶ τις Ἰάπων εἰς βοήθειαν.

Ὁ Ἰάπων ἐκεῖνος, οὗ τὸ ὄνομα εἶνε Σισομβοῦρι Μουκεβάντα, ὡς ἤτο ἐπόμενον, ἔκαμε τὴν τύχην του. Ἔχει ἐκτοτε ἐτησίαν χορηγίαν ἐκ 3,000 φρ., ἅτινα θὰ τῷ ἀποστέλλῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς ἡ Ρωσσικὴ κυβέρνησις.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἰαπωνικὴ κυβέρνησις δὲν ἐφάνη ἀμνήμων τῆς ἀνδραγαθίας τοῦ ὑπηκόου της. Κατὰ τὴν τελευταίαν πρόσκλησιν εἰς τὰ ὅπλα τῆς ἡλικίας, εἰς ἣν ἀνέκρινεν, ἐδηλώθη μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος εἰς τὸν σωτῆρα τοῦ Τσάρεβιτζ, ὅτι ἀπηλλάγη τῆς στρατεύσεως.

Η ΕΝ ΚΑΣΣΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ.

Ἡ «Στρατιωτικὴ Ἰταλία», λέγει ὅτι δύναται νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι οὐδὲν κῦρος ὑπάρχει εἰς τὰς τηλεγραφηθείσας εἰδήσεις πρός τινας ἐφημερίδας περὶ πιθανῆς εἰσβολῆς τῶν Δερβισῶν εἰς Κασσάλαν. Τὰ τελευταῖα πρὸς τὴν Ἰταλικὴν Κυβέρνησιν τηλεγραφήματα ἐκ Κασσάλας ἃ ἐπιβεβαιοῦσιν εἰ ἐξ αὐτῆς ἐπανακάμπτοντες ἀξιωματικοί, οὐδὲν τοιοῦτον ἀναφέρουσιν, εἶνε δὲ λίαν καθησυχαστικά.

Μεθ' ὃ τὸ αὐτὸ ἰταλικὸν στρατιωτικὸν φύλλον ἐξακολουθεῖ ὡς ἀκολούθως·

«Οἱ Δερβίσαι ἐπὶ τοῦ παρόντος διαθέτουσιν ὀλίγους ἄνδρας ἐν Ἐλτασὲρ καὶ Γοσρεγίσβ καὶ δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἐπιχειρήσωσιν οὐδέν, ἔστω καὶ ἥκιστα τολμηρόν. Ἄλλως ἡ Κασσάλα ὠχυρώθη ἤδη καλῶς ὑπὸ τῶν ἰταλικῶν στρατευμάτων καὶ αἱ ὅμορ[illegible] ἐν ἀνάγκῃ θὰ συνενωθῶσι μετ' αὐτῶν κατὰ τῶν Δερβισῶν. Τὸ νέον Ἰταλικὸν ὀχυρὸν εἶνε ἐφωδιασμένον διὰ πάντων τῶν ἀπαιτουμένων ἀμυντικῶν μέσων. Ἡ πόλις προστατεύεται ὑπὸ ἰσχυροῦ σώματος στρατοῦ καὶ ἡ μετὰ τῶν λοιπῶν ἰταλικῶν κτήσεων συγκοινωνία τῇ ἐπιτρέπει νὰ λάβῃ τὰς ἀναγκαιούσας ἐπικουρίας ἐν περιστάσει ἐπιθέσεως, ἥτις ὅμως πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπίκειται.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ τῆς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΜΑΚΔΟΝΑΛ.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν πρόκειται νὰ γείνῃ ἐν Γλασκόβῃ τῆς Σκωτίας ἡ δευτέρα ἐτησία συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας Μακδόναλ.

Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ταύτης ὑπερβαίνουσι τὰς 7,000. Εἶνε δὲ ἐπιβλητικώτατον νὰ βλέπῃ τις κατὰ τὰς γενικὰς αὐτῆς συνελεύσεις 4,000 καὶ πολλάκις 5,000 ἀνθρώπων φερόντων τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ τὴν αὐτὴν περιβολὴν καὶ συρρεόντων ἐκ πάντων τῶν δήμων τῆς Σκωτίας καὶ τῶν νήσων αὐτῆς, ἵνα φανῶσι συνεπεῖς εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς των.

Ἡ Μεγάλη Βρεττανία εἶνε ἴσως ἡ πρώτη τοῦ κόσμου χώρα διὰ τοιαύτας πολυμελεῖς οἰκογενείας ἢ φυλάς. Τοιαῦται ἰδίως εἶνε ἡ προειρημένη ἐκ Σκωτίας, ἡ τῶν Βράουν καὶ Σμίθ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἡ τῶν Τζόουν τῆς Οὐαλλίας.

Η ΕΚ ΚΟΚΚΙΝΟΓΟΥΛΙΩΝ ΖΑΚΧΑΡΙΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

Ἡ βιομηχανία αὕτη ηὐδοκίμησεν ἀρκούντως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐν Γαλλίᾳ καίτοι κατ' ἀρχὰς τοῦ θέρους ὑπετέθη ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατησάσης ξηρασίας ἡ ἐσοδεία θὰ ἦτο πτωχοτάτη. Ἐγένετο ἐν ὅλῳ χρῆσις τόννων κοκκινογουλίων 5,150,192, ἐξ αὐτῶν δὲ ἐξήχθη ζάκχαρις ὑπερβαίνουσα τοὺς 426 897 τόννους.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΛΑΡΝΑΚΟΣ.

Σῖτος, πρὸς γρ. 12—14 τὸ κοιλόν.
Κριθή, πρὸς γρ. 7 1)2
Ὄροβος ἐντόπιος, πρὸς γρ 15.
Βαμβακόσπορος πρὸς γρ. 2 1)4 τὴν λίτραν.
Βαμβάκια, πρὸς γρ. 12—13 τὴν λίτραν (ὀκ. 2 1)2.)
Βρώμη, πρὸς 22—23 παρ. ἡ ὀκᾶ.
Ἔλαιον, ἐξωτερικοῦ πρὸς γρ. 14 τὴν λίτραν.
Ἔλαιον ἐντόπιον, πρὸς 14 τὴν λίτραν.
Ζάχαρις, πρὸς γρ. 308 τὸν σάκκον.
Καφφὲς, πρὸς γρ. 21 1)2 τὴν ὀκὰν χρυσοῦ.
Σταφὶς μαύρη πρὸς 30—33 παρ. ἡ ὀκ.
Σταφὶς βραστὴ πρὸς 30 παρ. ἡ ὀκά.
Ὀρύζιον, πρὸς γρ. 175—182 τὸν σάκκον.
Σάπων, πρὸς γρ. 6—6 1)2 τὴν ὀκάν.
Πετρέλαιον Καυκάσου πρὸς γρ. 36—37.
Χαρρούπια 62—65 γρ. τὸ καντάρ. 180 ὀκαδῶν.
Μὲ λίραν ἀγγλικὴν γρόσια 182.
Ὁ βάμβαξ, ὁ βαμβακόσπορος καὶ ἡ σταφὶς πληρώνουσι τὴν δεκάτην κατὰ τὴν ἐξαγωγήν.

Ὑπεύθυνος
ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

Τύποις ΦΙΛΟΚΑΛΙΔΩΝ.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο Ι. ΠΑΠΑΣ ΠΙΟΣ Ο VII.

Ὁ λοχαγὸς Ρενώ, υἱὸς ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ παῖς ἔτι ὤν, ἠκολούθησε τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ναπολέοντος ἐν Αἰγύπτῳ. Τοῦ πατρὸς φονευθέντος, ὁ Ναπολέων ἀπέστειλε τὸν υἱὸν εἰς Παρισίους, ἵνα σπουδάσῃ. Τῷ 1801 ὁ νεαρὸς Γρεναδιέρος προσελήφθη εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Αὐτοκράτορος. Τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτοῦ κατακτήσας ὁ Ρενώ, πάντοτε ἀκολουθῶν αὐτὸν ἔν τε ταῖς εὐτυχίαις καὶ συμφοραῖς, ἐγνώρισε κατὰ βάθος τὸν χαρακτῆρα τοῦ μετέπειτα δεσμώτου τῆς Ἁγίας Ἑλένης. Ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ ἰσχυροῦ τούτου χαρακτῆρος ἀνευρίσκομεν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του. «. . . .Εἴμεθα εἰς Φονταινεμπλώ, γράφει ὁ Ρενώ. Ὁ Πάπας περιεμένετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ὁ πάλαι κυρίαρχος τῆς Εὐρώπης ὡς νευρόσπαστον διευθυνόμενος ὑπὸ χειρὸς ἀοράτου ἤρχετο εἰς Παρισίους ἵνα στέψῃ τὸν Αὐτοκράτορα. Εὑρισκόμην ἐν τῇ γραφείῳ τοῦ Αὐτοκράτορος ἔμπροσθεν τραπέζης, ἐφ' ἧς εὑρίσκετο πλῆθος ἀναφορῶν. Πολλάκις εἶδον τὸν Ναπολέοντα παρατηροῦντα αὐτάς, καὶ ὅταν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν τὸν ἐξηρείθιζε, τότε ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἄνωθεν αὐτῆς, τὴν περιέστρεφε μεθ' ὁρμῆς, τὰς διεσκόρπιζε μέχρις οὗ ἔμενον 5—6 καὶ ταύτας, ἀνεγίνωσκε. Τὸ παιγνίδιον τοῦτο μ' ἐξηρείθιζε τὰ μέγιστα. Ἅπασαι αὗται αἱ ἀναφοραί, τὰ δάκρυα ταῦτα τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, τῶν γεννάιων ἐκείνων ἀνδρῶν, μὲ τὰ πτώματα τῶν ὁποίων ἡ ἄπληστος φιλοδοξία ἐκείνου ἐπέστρωσε τὰ πεδία τῶν μαχῶν του, πάντα ταῦτα τὰ φύλλα, ἅτινα ἐφράχθησαν ἀπὸ τόσα δάκρυα καὶ ἀπέσπασαν πολλοὺς στεναγμούς, πάντα ταῦτα ἀπεικόνιζον τὴν τύχην τῶν τέκνων τῆς ἐνδόξου ταύτης χώρας, ἅτινα νικηφόρους τοὺς ἀετούς της ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Εὐρώπης περιήγαγον. Ἀνεγνωσκον μίαν ἐκ τῶν ἀναφορῶν τούτων, ὅταν ὁ κρότος τοῦ τυμπάνου καλοῦντος «εἰς τὰ ὅπλα» μοῦ ἀνήγγειλε τὴν αἰφνιδίαν ἄφιξιν τοῦ Αὐτοκράτορος.

Καὶ ὅπως πάντοτε βλέπομεν πρῶτον τὴν λάμψιν τοῦ τηλεβόλου καὶ κατόπιν ἀκούομεν τὴν ἐκπυροσκρότησιν, οὕτω καὶ ὁ Ναπολέων ἐπεφαίνετο πρὶν ἢ ὁ ἀτυχὴς τυμπανιστὴς προφθάσῃ νὰ κτυπήσῃ τὸ τυμπανόν του. Ὅταν εἰσήρχετο ἵππος ἐν τῇ αὐλῇ τῶν ἀνακτόρων πρὶν ἢ ἡ φρουὰ παραταχθῇ καὶ πρὶν ἢ οἱ ὑπασπισταί του ἀριππεύσωσιν, ὁ αὐτοκράτωρ εἰσήρχετο ἤδη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Τόσον ἐφαίνετο ὅτι ἔπρωχνε τὸν βίον του καὶ ἐνήργει τὰς σκέψεις του τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην. Τὴν φορὰν ταύτην εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν ἅμαξαν τοῦ Πάπα, ὃν μετέβη νὰ συναντήσῃ καὶ ἐπανῆλθε μόνος του πρῶτος καὶ καλπάζων. Ἄκουστα συγχρόνως τὸ τύμπανον ὡς καὶ τὸν κρότον τῶν πτερυγιστήρων του. Μόλις ἔσχον τὸν καιρὸν νὰ κουφῶ εἰς τὸ ὄλβιος ἑνὸς σχοῦ, ὅστις εὐτυχῶς ἦτο κενὸς καὶ ἐκαλύπτετο ὑπὸ παλαιστάστου κεκοσμημένου ὑπὸ χρυσοκεντήτων μελισσῶν.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο λίαν τεταραγμένος· ἐδάδιζε μόνος ἐν τῷ γραφείῳ ὡς ἀναμένων τινὰ ἀνυπομόνως, εἶτα διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἤρχισε διὰ τῶν δακτύλων του νὰ παίζῃ ἐπὶ τῆς ὑάλου ἐν μέρει συνοδεύων αὐτὸ καὶ διὰ συρίγματος. Κρότος ἁμάξης ἐν τῇ αὐλῇ ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξιν τοῦ Πάπα, ὁ αὐτοκράτωρ ἔπαυσε νὰ κτυπᾷ, ἐκτύπησε τρὶς διὰ τῶν ποδῶν τὸ πάτωμα ὡς ἀνυπομονῶν διὰ τὴν βραδύτητα καὶ κατόπιν μετέβη ἀποτόμως εἰς τὴν θύραν καὶ ἤνοιξεν εἰς τὸν Πάπαν.

Ὁ Πάπας Πίος VII εἰσῆλθε μόνος, ὁ Βοναπάρτης ἔσπευσε νὰ κλείσῃ ὄπισθεν αὐτοῦ τὴν θύραν μετὰ ταχύτητος δισταλούλακος, οὕτινος θέλουσι νὰ ὁμιλήσουσιν. Ἠτοίμασεν μέγιστον πόμον εὑρεθεὶς μόνος μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, ἐν τούτοις διέμενε ἀκίνητος καὶ ἄφωνος βλέπων καὶ ἀκούων δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν αἰσθήσεών μου.

Ὁ Πάπας ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος. Τὸ πρόσωπόν του ἐπίμηκες, ὠχρὸν καὶ ἀσθενικὸν προεδίδεν ἀγαθότητα χριστιανικὴν καὶ εὐγένειαν. εἰς δὲ τὸ λάμπον βλέμμα του διεκρίνετο ἡ λεπτότης τοῦ πνεύματός του. Εἰσῆλθε βραδέως μὲ βῆμα ἥρεμον καὶ σοβαρὸν ἡλικιωμένης γυναικός. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων χαμηλὰ ὁ Ἰταλὸς ἱεράρχης ἐκάθησεν εἰς μίαν μεγάλην Ρωμαϊκὴν ἕδραν ἐπίχρυσον καὶ κεκοσμημένην ὑπὸ χρυσῶν ἀετῶν καὶ περίμενε νὰ ὁμιλήσῃ ὁ ἕτερος Ἰταλός.

Ἀπέναντι τῆς σεβασμίου ταύτης καὶ ἡρέμου μορφῆς ὁ Ναπολέων ὄρθιος ἱστάμενος, τὸ πρόσωπον ἔχων μελαγχολικόν, τὸ βλέμμα ἀνήσυχον καὶ τεταραγμένον, ταρασσόμενος ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ καταστείλῃ τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς του, ἤρχισε νὰ περιπατῇ πέριξ τῆς ἕδρας, ἐν ᾧ ὁ Πονταρχὴς ἀνεπαύετο, ὡς ἐπιδέξιος κυνηγός, ὅστις εἰς τὸ κυσφύγετόν του ἐπέτυχε τὸ θῦμά του. Αἰφνης ἀποτόμως ἵσταται ἐνώπιόν του, τηρῶν στάσιν στρατιώτου, ἐπαναλαμβάνων τὴν διάλογον, ὃν εἶχε διακόψει ἴσως ἐν τῇ ἀμάξῃ καὶ οὗ ἕνεκα ἐρχόμενος τότε ἀνυπομόνως ἀναμένων τὸν Πάπαν.

— Σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, Ἅγιε Πάτερ, δὲν εἶμαι ποσῶς ἔξοχος μεγαλοφυΐα καὶ ἀποστρέφομαι τοὺς ἠθικολόγους ὡς καὶ τοὺς ἰδεολόγους. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἐναντίον ὅλων τῶν ἀρχαίων δημοκρατικῶν ἀρχῶν μου θὰ μεταβῶ εἰς τὴν λειτουργίαν.»

Τὰς λέξεις ταύτας ἀπευθύνας ἀποτόμως ὁ Στρατηλάτης πρὸς τὸν Ἱεράρχην ἐστάθη ἀναμένων τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ παρήγαγον. Ὁ Πάπας ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔθεσε τὰς χεῖρας του ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀετῶν, οἵτινες ἐχρησίμευον, ἵνα στηρίξῃ τοὺς βραχίονάς του.

Ἐφαίνετο διὰ τῆς στάσεώς του ταύτης τῆς δίκην Ρωμαϊκοῦ ἀγάλματος, ὅτι ἔλεγεν: «Ἐκ τῶν πιστοτέρων παρακαλοῦμαι νὰ ἀκούσω πᾶν ὅ,τι τὸ διδόμενον τοῦτο στόμα ἀνόσιον θέλει εἰπεῖν.»

Ὁ Βοναπάρτης διεδόμησε πάλιν τὸν θάλαμον πέριξ τῆς ἕδρας καὶ ἐκ τοῦ βλέμματός του, ὅπερ πρὸς τὸν Πονταρχὴν ἐξηκόντιζε, δίκαιον ὅτι δὲν ἦτο εὐχαριστημένος οὔτε ἀπὸ τὸν ἑνοτόν του οὔτε ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του. Θέλων τὴν ἀποτυχίαν του ταύτην νὰ ἀποκρύψῃ καὶ παρατηρῶν τὸν Πάπαν ὑπόδρα: «Ὑπάρχει κάτι τι Ἅγιε Πάτερ, λέγει, ὅπερ πιέζει τὴν καρδίαν μου. Παρουσιάζεσθε ἐνώπιόν μου ὡς θῦμα ἐνώπιον τοῦ δημίου του, ὡς μάρτυς ἐξαναγκασθεὶς νὰ διατρέξῃ τὸν μακρὸν τοῦτον δρόμον ἐκ Ρώμης εἰς Παρισίους. Δὲν εἶσθε αἰχμάλωτός μου, εἶσθε ἐλεύθερος ὡς ὁ ἀήρ.»

Ὁ Πάπας ἐμειδίασε μελαγχολικῶς καὶ τὸν παρατήρησε κατὰ πρόσωπον. Ἠσθάνετο ὅτι διὰ τὸν δεσποτικὸν τοῦτον χαρακτῆρα δὲν ἦκεν νὰ φαίνεται τις ὅτι ὑπακούει, ἐὰν ὑπακούῃ δὲν ἐφαίνετο συγχρόνως ὅτι μετ' εὐχαριστήσεως ὑποτάσσεται εἰς τὴν βούλησιν ἐκείνου.

«Μάλιστα, ἐπανέλαβεν ὁ Βοναπάρτης μετὰ μείζονος ἰσχυρᾶς, εἶσθε ἐντελῶς ἐλεύθερος, δυνασθε νὰ ἐπανέλθητε εἰς τὴν Ἅγιαν Ἕδραν Σας, ἡ ὁδὸς εἶναι ἐλεύθερα, οὐδεὶς Σᾶς ἐμποδίζει.»

Ὁ Πάπας στενάξας ὕψωσε τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ. Εἶτα ἄρησε πάλιν νὰ πέσῃ τὸ φωτιδωμένον μέτωπον του καὶ παρετήρει τὸν ἐκ τοῦ λαιμοῦ του ἐξηρτημένον σταυρόν. Ὁ Βοναπάρτης ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ, περιπατῶν βραδύτερον. Ἡ φωνή του κατέστη γλυκυτέρα καὶ τὸ μειδίαμά του πλῆρες χάριτος.

«Ἅγιε Πάτερ, ἐὰν ἡ σοβαρότης τοῦ χαρακτῆρος Σας δὲν μ' ἠμπόδιζε, θὰ Σᾶς ἔλεγον ὅτι εἶσθε ὀλίγον τι ἀχάριστος. Φαίνεται ὅτι ἐλησμονήσατε τὰς ὑπηρεσίας, ἃς Σᾶς παρέσχεν ἡ Γαλλία. Τὸ συνέδριον τῶν Καρδιναλίων, ὅπερ Σᾶς ἐξέλεξεν εἰς τὴν Βενετίαν, δὲν ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τῆς ἐκστρατείας, ἣν ἔκαμον ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καὶ ὑπὸ τῶν λόγων μου, οὓς ὑπὲρ ὑμῶν ἐξεφώνησα; Ἡ Αὐστρία ἐλυπήθη διὰ τοῦτο τὰ μέγιστα, καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἡ ὑμετέρα Ἁγιότης ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ διὰ θαλάσσης εἰς Ρώμην, φοβουμένη νὰ διελθῇ δι' Αὐστριακοῦ ἐδάφους.» Διεκόπη ἵνα καὶ πάλιν παρατηρήσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του. Ἀλλ' ὁ Πίος VII ἔκαμε μόνον μικρὰν ὑπόκλισιν διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ ἔμεινεν ἄφωνος, ὡς ἐὰν ἡ ἠθική ἐξασθένησις τὸν ἠμπόδιζε νὰ ἀκούσῃ.

Ὁ Βοναπάρτης ὤθησε διὰ τοῦ ποδὸς μίαν ἕδραν πλησίον τῆς μεγάλης ἕδρας τοῦ Πάπα. Ἐξέμεσα, διότι ὡθῶν ὁ Ναπολέων τὴν ἕδραν ἤγγισε διὰ τῶν ἐπωμίδων του τὸ παραπέτασμα, ὅπερ ἔκρυπτε τὴν παρουσίαν μου.

«Δὲν γνωρίζω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀνεύρω τῇ ἀληθείᾳ διατί δὲν καταδέχεσθε νὰ ἐγκαταστήσητε τὴν ἕδραν σας εἰς Παρισίους διὰ παντός. Σᾶς ὑπόσχομαι εἰς τὴν πίστιν μου νὰ σᾶς παραχωρήσω τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, ἐὰν θελήσητε. Δὲν βλέπετε ἤδη, Πάτερ, ὅτι ἡ πόλις αὕτη εἶνε ἡ ἀληθῆς πρωτεύουσα τοῦ κόσμου; Τὸ κατ' ἐμὲ θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι θελήσετε. Ἐμοῦ ἀπασχολουμένου εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ εἰς τοὺς πολέμους, σεῖς θὰ διαθέτετε τὰ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ βούλησιν, θὰ εἶμαι χυριολεκτικῶς ὁ στρατιώτης σας, θὰ συγκαλῶμεν τὰς συνόδους τῶν ἀρχιεπισκόπων, ὡς ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Καρλομάγνος, οἵτινες θὰ δογματίζωσι τὰ τῆς πίστεως καὶ ἃς εἴτα θὰ διαλύωμεν. Θὰ σᾶς δώσω εἰς χεῖρας τὰς ἀληθεῖς κλεῖδας τοῦ κόσμου, καὶ ὡς ὁ ἡμέτερος ἱεράρχης εἶπεν, ἦλθον μὲ τὸ ξίφος ἀνὰ χεῖρας καὶ τὸ ξίφος αὐτὸ πρὸ τῶν ποδῶν σας θὰ θέτω, ἵνα τὸ εὐλογῆτε μεθ' ἑκάστην ἐπιτυχίαν τῶν ὅπλων μας». Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ναπολέων ὑπεκλίθη ἐλαφρῶς.

Ὁ Πάπας, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἔπαυσε νὰ μένῃ ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα, ὑψωσε βραδέως τὴν κεφαλήν του, ἐμειδίασε μελαγχολικῶς, διηθύνε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς ἐὰν ἐνεπιστεύετο τὰς σκέψεις του εἰς τὸν ἄγγελον φύλακά του καὶ στενάξας ἀνέκραξε:

—Κωνικέ!

Ὁ Βοναπάρτης ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς ἕδρας του βουχώμενος ὡς πληγωθεῖσα λεοπάρδαλις. Ἀλήθης θυμὸς ἐκ τῶν τρομερῶν ἐκείνων θυμῶν του τὸν κατέλαβεν. Κατ' ἀρχὰς ἐβάδισε χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ δάκνων τὰ χείλη του μέχρις αἵματος. Δὲν ἐβάδιζε πλέον. Θύελλα ἐμυκᾶτο ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μας. Ὁ θάλαμος ἔτρεμε, τὰ παραπετάσματα ἐσείοντο ὡς τὰ δένδρα ἐπὶ τῇ ἐνσκήψει κεραυνοῦ. Περιέμενον κάτι τι τρομερὸν καὶ αἱ τρίχες μου ἀνυψώθησαν. Παρετήρησα τὸν Πίον· οὐδόλως ἐκινήθη, μόνον ἔσφιγγε διὰ τῶν χειρῶν του τὰς κεφαλὰς τῶν ἀετῶν. Ἡ καταιγὶς ἐνέσκηψεν ἐξαίφνης.

«—Κωνικέ! Ἐγώ! Ἀχ! Θὰ σᾶς δώσω κωμωδίας νὰ σᾶς κάμω νὰ κλαίετε ὅλοι ὡς γυναικες, ὡς παιδία. Κωνικέ! Τὸ θεατρόν μου εἶνε ὁ κόσμος· τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον παίζω εἶνε τὸ τοῦ θεατρίου καὶ τοῦ συγγραφέως. Ὦ ὑποκριτὰς ἔχω ὅλους ὑμᾶς τοὺς Πάπας, βασιλεῖς, ἔθνη! Καὶ τὸ νῆμα εἰ οὐ σᾶς κινῶ εἶνε ὁ τόδε! Κωνικέ! Χρειάζεται μεγαλοφυΐα, ἀνθρωποι ὑμῶν διὰ νὰ μὲ χειροκροτήσῃ ἢ διὰ νὰ με συρίξῃ, σινόρε Καραμόνι! Γνωρίζετε καλῶς ὅτι θὰ ἦσθε εἰς ἁπλοῦς ἱερεύς, ἐὰν τὸ ἤθελον ἐγώ. Ἡ Γαλλία θὰ περιέπαιζε σᾶς καὶ τὴν τιάραν σας, ἐὰν ἐγὼ χαιρετίζων σας δὲν ἐτήρουν ὕψος σοβαρόν.

«Κωνικέ! Ἐγὼ σᾶς κρατῶ μεταξὺ τῶν δακτύλων μου. Ἐγὼ σᾶς περιφέρω ἐκ μετημβρίας πρὸς βορρᾶν ὡς νευρόσπαστον, καὶ δὲν ἔχετε τὴν ἀγχίνοιαν νὰ διακρίνητε πάντα ταῦτα, οὐδὲ τὴν δύναμιν νὰ ὑποκρίνεσθε ὅτι δὲν τὰ ἐννοεῖτε. Ἤδη θὰ σᾶς τὰ εἴπω ὅλα. Πρέπει νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω, ὅπως κάλλιον τὰ ἐνοήσητε. Ἔχετε τὴν ἀγαθότητα νὰ πιστεύητε ὅτι ἔχω ἀνάγκην ὑμῶν καὶ αὐθαδῶς πρὸς τὸν ὑψιπέτην ἀετὸν ἀνυψοῦτε τὴν κεφαλήν σας κρυπτόμενος ἐντὸς τῶν γυναικείων φορεμάτων σας. Μάθετε καλῶς ὅτι ταῦτα οὐδόλως μὲ πτοοῦσι, καὶ ὅπως ὁ Κάρολος 12ος τοῦ μεγάλου βεζύρου, οὕτω καὶ ἐγὼ θὰ σχίσω τὸν χιτῶνά σας διὰ τῶν πτερνιστήρων μου.»

Ἐπιώπησε. Δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ ἀναπνεύσω. Προέτεινα τὴν κεφαλήν ἵνα ἴδω, μήπως ὁ δυστυχὴς πρεσβύτης ἀπέθανεν ἐκ τοῦ τρόμου. Ἡ αὐτὴ ἀπάθεια ἐν τῇ στάσει, ἡ αὐτὴ γαλήνη ἐν τῇ μορφῇ. Γεννᾶτε πρεσβῦται! Ἀνύψωσε δευτέραν φορὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ στενάξας βαθέως ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς καὶ εἶπε:

—Τραγικέ!

Ὁ Βοναπάρτης τὴν στιγμὴν ταύτην ἐστηρίζετο μὲ τοῦ, ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς μαρμαρίνου ἑστίας. Ὦ ὑπὸ βέλους πληγεὶς ὠρμήσατε πρὸς τὸν πρεσβύτην· ἐνόμισα ὅτι θὰ τὸν ἐρόνευεν. Ἀλλ' ἐστάθη ἀποτόμως, ἔλαβεν εἰς χεῖρας του ἓν ἀγγεῖον ἐκ πορσελάνης ἐξαισίου τέχνης ὅπου ἦτο ἐζωγραφημένος ὁ πύργος τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου καὶ τὸ Καπιτώλιον καὶ τὸ ἔθραυσεν εἰς μυρία τεμάχια ἐπὶ τῆς ἑστίας. Εἶτα διέμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος.

Ἀνεκουφίσθην! Ἐνόησα ὅτι ἡ σκέψις ἐπανῆλθε καὶ ὅτι ὁ νοῦς ἐπανέλαβε τὸ κράτος του ἐπὶ τῶν ἐξάψεων τοῦ αἵματος. Κατέστη σύννους, ἡ φωνή του ἦτο ὑπόκωφος, βραχνώδης καὶ μελαγχολική. Ἐνόησα ὅτι ὁ χαρακτήρ του δυμασθεὶς ὑπὸ τῶν δύο τούτων λέξεων ἐφανερώθη ἤδη ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ γυμνότητι.

«Δυστυχὴς βίος», εἶπεν. Εἶτα σιωπήσας κατεξέσχισε τὸν πῖλον του καὶ ὡς μονολογῶν καὶ ὀνειρευόμενος καὶ ἀτενίζων πρὸς τὸ ἄπειρον ἐπανέλαβε τὸν λόγον.

Βαθεῖα σιγὴ περιέβαλλεν ἡμᾶς, οὔτε ἡ ἀναπνοὴ ἡμῶν ἐτάρασσε τὴν φαινομενικὴν ἐκείνην γαλήνην τοῦ θαλάμου. Πρὸ τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ θεάματος ἐκείνου ἀτενίζων προσωπικῶς τὸν Πάπαν, εἶδον λαμπρὸν μαργαρίτην ὀλισθαίνοντα τῶν βλεφάρων του. Ἦτο τοῦτο γέννημα πόνου; Ὄχι! Ἦτο θαυμασμὸς θυητοῦ ποδὸς ἔτεον.

«Εἶνε ἀληθές! Τραγικὸς ἢ κωμικός. Τὸ πρόσωπον τοῦτο, τὸ ἔνδυμα τοῦτο ἡ εἰκαρμένη μοῦ προσώπου διὰ παντός. Νὰ λαμβάνω πάντοτε τὴν στάσιν τοῦ ὑποκριτοῦ, κωμικὸς διὰ τὸν μέν, τραγικὸς διὰ τὸν ἄλλον. Νὰ τοῖς παρουσιάζωμαι κατὰ τὴν ἀρέσκειάν των, νὰ μαντεύω καὶ τὰς ἐλαχίστας ἀνοήτους ἐπιθυμίας των. Νὰ τοὺς κρατῶ μεταξὺ ἐλπίδος καὶ φόβου. Νὰ τοὺς φοβίζω διὰ τῶν τηλεβόλων μου, νὰ τοὺς ἐκθαμβῶ διὰ τῆς αἴγλης τῶν θριάμβων μου. Νὰ ἦμαι κύριος ὅλων καὶ νὰ γνωρίζω τί νὰ πράξω. Καὶ κατόπιν ὅλων τούτων τὴν δόξαν εἰς τὴν δόξαν ποσοθέτων νὰ αἰσθάνωμαι τὸ συνειδὸς διεγειρόμενον, παρατηρῶν τὰ πεδία τῶν μαχῶν μου τὴν ἐπαύριον. Ἐρασιχράζων δὲ νὰ ἀνῶμαι, νὰ θνήσκω. Νὰ κρατιτώμαι σχέδια, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἀπαιτεῖτο βίος τεσσαρακοντα αὐτοκρατόρων. Νὰ ἐκτελῶ ἓν τὴν ἡνίαν, ἕτερον τὴν ἐσπέραν. Ἡ φαντασία μου νὰ ἦναι ἀκατάπαυστος, πλὴν νὰ μὴ δύναμαι νὰ φέρω εἰς πέρας δύο ἐξ αὐτῶν, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ τὸ σῶμα καταβαλλόμενον. Φεῦ! ὁ βίος μας, ἡ λυχνία αὕτη πόσον ὀλίγον χρόνον καίει! Καὶ ὅταν πάντα ταῦτα τὰ σχέδιά μου ἐκπληρωθῶσιν, ὁ κόσμος δὲν θὰ εἶνε καὶ τότε εὐτυχής.

«Θὰ εἶνε ὅμως ὡραιότεροι καὶ μεγαλοπρεπῆς ὁμόνοια θὰ κυριαρχήσῃ ἐν αὐτῷ. Δὲν εἶμαι φιλόσοφος· Ὁ βίος εἶνε βραχύς· Εὐθὺς ὡς σκεφθῶ, ἐκτελῶ. Μετ' ἐμὲ θὰ δώσωσι πολλὰς ἐξηγήσεις εἰς τὰς πράξεις μου· θὰ μὲ μεγαλύνωσιν ἐὰν ἐπιτύχω, θὰ μὲ ἐκφαυλίσωσιν ἐὰν πέσω. Ἡ Γαλλία ἀρθονεῖ παραδόξων. Τοὺς κάμνω νὰ σιωπῶσιν ἐφ' ὅσον ζῶ, ἀλλ' ὅταν ἀποθάνω; Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει. Σκοπός μου εἶνε ἡ ἐπιτυχία. Σύνθετω τὴν Ἰστορίαν μου. Ἡμέραι μου θὰ ὦσιν αἱ συγγραφαὶ τῶν με ἀγενεστέρων.»

Ἤγειρε κατὰ ζυγὸν ἡ κεφαλὴ τοῦ μεγαλοπρεπῆς ἔθνους. Δὶς ἦλθε ὁ Ναπολέων τῆς Ἁγίας Ἑλένης, ἦτο ὁ Ναπολέων εἰς τὸ ζενὶθ τοῦ μεγαλείου του.

«Ἡ καταγωγή, ἔφη τὸ πᾶν, εἶπεν· ὅτοι ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον πεινῶν καὶ γυμνοί, εἰσὶ πάντοτε ἀπηλπισμένοι. Τοῦτο τοὺς ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀνυψωσιν ἢ εἰς τὴν αὐτοκτονίαν κατὰ τὸν χαρακα ἢ κατὰ τοῦ ἀτόκου.

«Ὅταν ἔχωσι τὸ θαρρεῖ, ὡς ἐγώ, νὰ ἐπιχειρῶσι τὰ πάντα, γίνονται οἱ ἰσχυρότεροι μετὰ τὸν θεόν. Τί θέλετε; Ἕκαστος πρέπει νὰ εὕρῃ τὴν θεσιν του καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὴν ὁπήν του. Ἐγὼ ἐδημιούργησα τὴν ἰδικήν μου, ὡς ἡ σφαῖρα τοῦ τηλεβόλου. Τόσον τὸ χειρότερον δι' ἐκείνους, οἵτινες εὐρέθησαν ἔμπροσθέν μου. Ἕκαστος τρώγει κατὰ τὴν ὀρεξίν του. Ἐγὼ εἶχον μεγάλην πεῖναν. Ἀκούετε, Ἅγιε Πάτερ· εἰς τὸ Τουλὸν, δὲν εἶχον νὰ ἀγοράσω τὰς ἐπωμίδας μου, εἶχον δὲ ἐπὶ τῆς ῥάχεώς μου μητέρα καὶ ἀδελφάς. Ἡ Ἰωσηφίνη μὲ ἐνυμφεύθη ἐξ εὐσπλαγχνίας, καὶ ὅταν ἐνυμφεύθημεν ὁ συμβολαιογράφος μοῦ ἔλεγεν ὅτι ὡς μόνον ἐφόδιον τοῦ βίου μας εἶχον τὸν μανδύαν καὶ τὸ ξίφος. Μὲ τὴν πίστιν μου, δὲν εἶχον ἄδικον.

«Μανδύας αὐτοκρατορικὸς καὶ στέμμα τί εἶνε οἱ ἐμέ! Ἑκάστην στιγμὴν τὰ κρίνω διὰ νὰ ἐνδυθῶ τὸ ἁπλοῦν ἔνδυμα τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ νὰ ἱππεύσω. Πάντοτε ἵππος. Οὐδέποτε κάθημαι χωρὶς νὰ διακινδυνεύσω νὰ καταπέσω τοῦ θρόνου μου εἰς ἑκάστην στιγμήν. Τί με φθονεῖ;

«Σᾶς εἶπον, Ἅγιε Πάτερ, ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ ἄνθρωποι, οἵτινες γεννῶνται καὶ ἄνθρωποι οἵτινες γίνονται.

«Οἱ πρῶτοι ἔχουσι μόνον δύσιν, οἱ δεύτεροι λάμπουσι διὰ τῆς ἀνατολῆς των. Εὐθὺς ὡς ἐννόησα τοῦτο ἐνωρίς, βαδίζω ἤδη πρὸς τὸ ἄπειρον. Ὑπάρχουσιν ἐργάται οἰκοδομῶν, ἀμπέλων, ἐσιούχων, φιλολογίας· ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχιεργάτης τῶν μαχῶν. Τοῦτο εἶνε ἡ τέχνη μου. Εἰς διάστημα τριακοντα πέντε ἐτῶν θὰ ἔχω παρουσιάσει εἰς τὸν κόσμον δεκα ἑκατὸν ἔργα, ἅτινα καλοῦνται Νίκαι. Πρέπει νὰ πληρώσωσι καλῶς τὴν ἐργασίαν μου. Νὰ τὴν πληρώσωσι οἱ ἑνὸς θρόνου, δὲν εἶνε πολὺ ἀκριβά. Ἄλλως τε θὰ ἐργάζωμαι πολύ. Θὰ ἴδητε πολλὰ ἄλλα ἔργα μου.

«Ἅπασαι αἱ δυνάμεις θὰ τείνωσι πρὸς με τὴν χεῖρα· ἐξήλθον ἐκ τοῦ ὄχλου ὡς ὑμεῖς, Ἅγιε Πάτερ. Τὴν στιγμὴν ταύτην δυνάμεθα νὰ δώσωμεν τὰς χεῖρας μας.

Εἶπε καὶ πλησιάζων ἔτεινε τὴν λευκὴν καὶ μυώδη χεῖρά του πρὸς τὴν τείνουσαν καὶ ὀστεώδη τοῦ ἱερέως. Ὅστις τῷ ἔτεινε τοὺς τρέμοντας ἐπὶ δακτύλους μὲ ὄρος μάμμης, ἢ τις συμφιλιοῦται πρὸς τὸν ἔκγονον, τὸν ὁποῖον λίαν αὐστηρῶς πρότερον ἐπεπλήξε. Καὶ ἤδη δευτέραν φορὰν εἶδον ἐν ὄλκῳ νὰ περιβρέχῃ τὴν ὠχρὰν καὶ ξηρὰν παρειὰν τοῦ πρεσβύτου. Μοὶ ἐφάνη ὡς ὁ ὕστατος χαιρετισμὸς τοῦ θνήσκοντος Χριστιανισμοῦ, ὅστις ἐγκατέλιπε τὸ πεδίον ἔρμαιον εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν.

Ὁ Ναπολέων ἔρριψε ταχὺ βλέμμα εἰς τὸ θάλαμον ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπέσπασεν ἐκ τῆς παρούσης ταύτης καρδίας, καὶ εἶδον μειδίαμα θριαμβευτικὸν ἐπιφαινόμενον εἰς τὰ χείλη του. Πρὸς στιγμὴν ἐντρυφήσας ἐν τῷ θριάμβῳ, ὃν κατήγαγεν, ἐξῆλθεν εἶτα ἀποτόμως ὡς εἶχεν εἰσέλθει. Δὲν εἶδον ἐὰν ἐχαιρέτισε τὸν Πάπαν. . . . .

Ναιζω ὄχι. . . . . .